

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou v právní věci žalobkyně: **G. S.**, bytem ul. P. 35/25, Z., P., proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení v Praze**, se sídlem Praha, Křížová 25, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 8. 2012, č. j. X, ve věci **zamítnutí žádosti o starobní důchod,**

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Včas podanou žalobou se žalobkyně domáhala přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 29. 8. 2012, čj. X, kterým byly zamítnuty námitky a potvrzeno rozhodnutí žalované ze dne 22. 2. 2012, čj. X. Tímto rozhodnutím žalovaná zamítla žádost žalobkyně o starobní důchod pro nesplnění podmínek § 28 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů platných od 1. 1. 2010 a s přihlédnutím k nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 a nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009.

[2] Žalobkyně namítala, že rozhodnutím žalované ze dne 27. 8. 2007 jí bylo sděleno, že nárok na český důchod získá ve věku 59 let a 8 měsíců. A po 31. 12. 2012 je důchodový věk žen 62 let, pokud vychovaly jedno dítě. Žalobkyně požádala o vysvětlení a sdělení, od kdy konečně český důchod dostane. Žalobkyně

se dotazovala, proč v dopise žalované ze dne 22. 2. 2012 není uveden počet odpracovaných dnů za určité období stejný jako počet dnů za stejné období uvedený v dopise ze dne 10. 7. 2007. Počty odpracovaných dnů v obou rozhodnutích nesouhlasí. Podle žalobkyně by se od začátku měl uvádět stejný počet odpracovaných dnů, a to v každém dopise.

[3] Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě uvedla, že žalobkyně prostřednictvím polského nositele pojištění uplatnila dne 21. 4. 2011 žádost o starobní důchod podle § 28 zákona o důchodovém pojištění s požadovaným datem přiznání starobního důchodu od 11. 4. 2011 s tím, že vychovala jedno dítě. Podle připojeného formuláře E 205 PL ze dne 21. 4. 2011 byla žalobkyni polským nositelem pojištění potvrzena doba pojištění získaná podle polských předpisů od 28. 12. 1970 do 31. 5. 1978 – 89 měsíců 4 dny, od 28. 8. 1978 do 30. 11. 1984 – 75 měsíců a 4 dny, od 29. 11. 1989 do 30. 11. 1992 – 35 měsíců a 2 dny, od 1. 12. 1992 do 18. 1. 1993 – 1 měsíc a 18 dnů, od 28. 7. 1999 do 27. 7. 2000 – 12 měsíců a 1 den a od 1. 9. 2002 do 4. 8. 2003 – 11 měsíců a 4 dny, dohromady 6.818 dnů. Na území České republiky a podle českých právních předpisů žalobkyně získala dobu pojištění od 4. 6. 1985 do 30. 9. 1986 v rozsahu 484 dnů. Celkově získala žalobkyně dobu pojištění v rozsahu 7.302 dnů, tj. 20 roků a 2 dny. V odůvodnění napadeného rozhodnutí byly žalobkyni velmi podrobně nastíněny podmínky, při jejichž splnění by žalobkyni vznikl nárok na starobní důchod. Předně byla žalobkyně citací § 28 zákona o důchodovém pojištění upozorněna, že nárok na starobní důchod vznikne za předpokladu, že pojištěnec získal potřebnou dobu pojištění a dosáhne důchodového věku, kterého v případě žalobkyně bylo dosaženo dne 28. 3. 2010. To je však pouze jeden krok ke splnění zákonné podmínky pro nárok na starobní důchod. Druhým krokem je získání potřebné doby pojištění, která při dosažení důchodového věku v roce 2010 činí 26 roků. Žalobkyně však získala pouze 20 roků pojištění, a proto ke dni dosažení důchodového věku, tj. ke dni 28. 3. 2010, jí nárok na starobní důchod podle § 29 odst. 1 písm. b) zákona o důchodovém pojištění nevznikl. Získaná doba pojištění 20 let by mohla být jedním ze dvou předpokladů pro vznik nároku na starobní důchod podle § 29 odst. 2 písm. f) zákona o důchodovém pojištění, podle něhož druhým předpokladem je, že by žalobkyně po roce 2013 dosáhla věk alespoň o 5 let vyšší, než je důchodový věk stanovený podle § 32 zákona o důchodovém pojištění pro muže stejného roku narození, tj. 67 let a 6 měsíců, což v případě žalobkyně bude splněno až dne 28. 1. 2018. Vzhledem k uvedenému a námitce žalobkyně žalovaná uvedla, že pro nárok na starobní důchod dosažením důchodového věku dne 28. 3. 2010 by žalobkyně musela získat potřebnou dobu pojištění v rozsahu 26 let, což se nestalo, neboť žalobkyně prokázala dobu pojištění pouze v rozsahu 20 let a 2 dnů pojištění. Při tomto prokázaném rozsahu získané doby pojištění žalobkyni vznikne nárok na starobní důchod nejdříve dne 28. 1. 2018. K námitce žalobkyně, že nesouhlasí s počty odpracovaných dnů zhodnocených v rámci napadeného rozhodnutí a v rámci rozhodnutí žalované ze dne 27. 8. 2007, uvedených v osobním listu důchodového pojištění ze dne 10. 7. 2007, žalovaná uvedla, že v minulosti, konkrétně dne 5. 6. 2007, žalobkyně prostřednictvím polského nositele pojištění uplatnila žádost o starobní důchod, kdy obdobně jako v případě napadeného rozhodnutí i zde žalovaná vycházela mimo jiné z dob pojištění potvrzených polským nositelem pojištění na formuláři E 205 PL dne 5. 6. 2007. V této

souvislosti žalovaná obecně dodala, že nařízení a prováděcí nařízení koordinuje jednotlivé penzijní systémy proto, aby se ujednotil postup dříve, než se přejde k aplikaci vnitrostátních předpisů. Protože ve všech členských státech je nárok na některé dávky podmíněn získáním určité doby pojištění/zaměstnání/bydlení, jsou tyto daným nařízením regulovány, čímž se zabráňuje případnému nevýhodnému postavení migrující osoby zaměstnané a samostatně výdělečně činné. Je-li možné podle zákona členského státu přiznat starobní důchod jen s přihlédnutím k dobám pojištění získaným podle právních předpisů jiného členského státu, ve spojení s čl. 13 prováděcího nařízení (pravidla pro přepočet dob), provede se výpočet důchodu podle čl. 52 nařízení (přiznání dávek), což *de facto* znamená, že díky nařízení se sjednotí zásadní faktory rozhodné pro stanovení důchodové dávky. V případě rozhodování o první žádosti žalobkyně o starobní důchod probíhalo řízení ještě za účinnosti nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 a jeho prováděcího nařízení (EHS) č. 574/72. V případě starobních, vdovských a sirotčích důchodů byl princip sčítání dob pojištění konkrétně uveden v čl. 45 nařízení Rady (EHS) č. 1408/71, přičemž čl. 15 odst. 3 prováděcího nařízení Rady (EHS) č. 574/72 uváděl pravidla při sčítání dob pojištění, tzv. koordinoval cizí jednotky a co nejvíce se snažil přiblížit příslušnému penzijnímu zabezpečení toho daného členského státu (rozuměno 1 rok rovná se 360 dnů, 3 měsíce rovná se 90 dnů, 1 měsíc rovná se 30 dnů). Jestliže tedy polský nositel pojištění potvrdil délku doby pojištění v období od 28. 12. 1970 do 31. 5. 1978 v počtu 89 měsíců a 4 dny, pak tato podle českých předpisů byla hodnocena tak, že 1 měsíc odpovídal 30 dnů, tj. 89×30 , což činí 2.670 dnů a s přičtením čtyř dnů pak tato polská doba pojištění odpovídá 2.674 dnů české doby pojištění. V případě vydání napadeného rozhodnutí žalovaná opět vycházela z formuláře E 205 PL, kterým polský nositel pojištění dne 21. 4. 2011 potvrdil mj. stejnou dobu pojištění od 28. 12. 1970 do 31. 5. 1978 rovněž v rozsahu 89 měsíců a 4 dnů. Postup při převodu této doby na českou dobu pojištění však již bylo nutné provést podle nového nařízení č. 883/2004 a jeho prováděcího nařízení č. 987/2009, která vešla v platnost dne 1. 5. 2010, a která nahradila dosavadní nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 a č. 574/72, která pro Českou republiku platila ode dne vstupu do Evropské unie do 30. 4. 2010. Co se týče přepočtu zahraničních dob pojištění, podle čl. 13 odst. 1 prováděcího nařízení je zachován *de facto* stejný postup, jak tomu bylo u předchozího prováděcího nařízení (EHS) č. 574/72, ovšem s tím rozdílem, že pokud z potvrzení o dobách pojištění vyplývá, že účast na pojištění v jiném členském státě trvala celý kalendářní rok, pak podle odst. 2 věty druhé prováděcího nařízení se tyto cizí doby pojištění přepočítají na skutečný počet dní, které připadají na daný kalendářní rok, tj. na 365 nebo 366 dní. V předmětné věci proto období polské doby od 28. 12. 1970 do 31. 5. 1978 v počtu 89 měsíců a 4 dny bylo přepočteno na 2.710 dní české doby pojištění. Proto žalovaná setrvala na svém napadeném rozhodnutí a navrhla soudu zamítnutí žaloby.

[4] Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 29. 8. 2012.

[5] Ze správního spisu krajský soud zjistil, že 21. 4. 2011 žalobkyně požádala polského nositele pojištění o starobní důchod. V připojeném formuláři E 205 PL byla uvedená doba pojištění od 28. 12. 1970 do 31. 5. 1978 – 89 měsíců 4 dny, od 28. 8. 1978 do 30. 11. 1984 – 75 měsíců a 4 dny, od 16. 1. 1990 do 30. 11. 1992 – 34 měsíců a 16 dnů, od 1. 12. 1992 do 18. 1. 1993 – 1 měsíc a 18 dnů, od 28. 7. 1999 do 27. 7. 2000 – 12 měsíců a 1 den a od 1. 9. 2002 do 4. 8. 2003 – 11 měsíců a 4 dny. Žalované byla tato žádost doručena 2. 5. 2011. V žádosti je uvedeno, že žalobkyně vychovala jedno dítě.

[6] Rozhodnutím ze dne 22. 2. 2012 žalovaná zamítla žádost žalobkyně o starobní důchod pro nesplnění podmínek § 28 zákona o důchodovém pojištění s přihlédnutím k nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 a nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009. Žalovaná odkázala na § 28 a § 29 odst. 1 písm. a) a b) zákona o důchodovém pojištění a uvedla, že žalobkyně ke dni 28. 3. 2010 žádá přiznání starobního důchodu, ale získala pouze 20 let a 2 dny pojištění. Vzhledem k tomu, že nezískala 26 let pojištění, nesplnila podmínku potřebné doby pojištění pro nárok na starobní důchod. Nedílnou součástí rozhodnutí byl osobní list důchodového pojištění ze dne 11. 1. 2012, podle kterého žalobkyně získala dobu pojištění spočívající v délce 484 dnů zaměstnání v ČR od 4. 6. 1985 do 30. 9. 1986 a polské doby pojištění spočívající v zaměstnání od 28. 12. 1970 do 31. 5. 1978 (2.710 dnů), od 28. 8. 1978 do 30. 11. 1984 (2.279 dnů), od 29. 11. 1989 do 15. 1. 1990 (47 dnů), od 16. 1. 1990 do 30. 11. 1992 (1.040 dnů), od 1. 12. 1992 do 18. 1. 1993 (48 dnů), od 28. 7. 1999 do 27. 7. 2000 (360 dnů) a od 1. 9. 2002 do 4. 8. 2003 (334 dnů), celkem 7.302 dnů, tj. 20 roků a 2 dny.

[7] Dne 24. 10. 2011 žalovaná požádala polského nositele pojištění o zaslání aktuálního formuláře E 205, včetně doby péče o děti, a dodala, že Česká republika není primárním státem ve smyslu nařízení č. 883/2004 příslušným k zohlednění doby péče o dítě a odkázala na stanovisko žalované ze dne 6. 9. 2011.

[8] Napadeným rozhodnutím ze dne 29. 8. 2012 žalovaná zamítla námitky žalobkyně a potvrdila své rozhodnutí ze dne 22. 2. 2012. Žalovaná upozornila žalobkyni, že zákonem č. 306/2008 Sb. byla s účinností od 1. 1. 2010 změněna platná právní úprava v oblasti důchodového pojištění a z toho důvodu došlo také ke změnám podmínek nároku na starobní důchod. Žalovaná odkázala na § 28, § 32 odst. 2, § 29 odst. 1 písm. b) zákona o důchodovém pojištění a uvedla, že žalobkyně získala celkem pouze 20 let a 2 dny pojištění, z čehož 484 dnů pojištění získala v ČR (od 4. 6. 1985 do 30. 9. 1986), 6.818 dnů pojištění pak bylo zhodnoceno dle potvrzení polského nositele pojištění jako doba pojištění na území Polska. Protože žalobkyně nesplnila podmínky podle § 29 odst. 1 písm. b) zákona o důchodovém pojištění ve znění účinném od 1. 1. 2010, tj. nezískala dobu pojištění nejméně 26 let, postupovala žalovaná podle § 29 odst. 2 písm. f) zákona o důchodovém pojištění. Žalobkyně získala 20 let a 2 dny pojištění, avšak nesplnila podle citovaného ustanovení podmínku důchodového věku ke dni 28. 3. 2010. Žalobkyně dosáhne podle tohoto ustanovení důchodového věku dne 28. 1. 2018. Nad rámec rozhodované věci žalovaná uvedla, že ani podle právních předpisů platných do 31. 12. 2009, by žalobkyni nevznikl dosažením věku 59 let a 8 měsíců nárok na

starobní důchod, neboť kromě podmínky dosažení důchodového věku by musela splnit podmínku získání potřebné doby pojištění alespoň 25 let, což žalobkyně nesplnila, protože získala pouze 20 let a 2 dny pojištění.

[9] S ohledem na žalobní námitky soud doplňuje, že ze správního spisu zjistil, že rozhodnutím ze dne 27. 8. 2007 žalovaná zamítla žádost žalobkyně o starobní důchod, protože žalobkyně nedosáhla důchodového věku, který v jejím případě činí 59 let a 8 měsíců. Podle připojeného osobního listu důchodového pojištění ze dne 10. 7. 2007 žalobkyně získala 484 dnů zaměstnání v ČR od 4. 6. 1985 do 30. 9. 1986 a polské doby zaměstnání od 28. 12. 1970 do 31. 5. 1978 (2.674 dnů), od 28. 8. 1978 do 30. 11. 1984 (2.254 dnů), od 29. 11. 1989 do 22. 1. 1990 (54 dnů), od 23. 1. 1990 do 30. 11. 1992 (1.029 dnů), od 1. 12. 1992 do 18. 1. 1993 (48 dnů), od 28. 7. 1999 do 27. 7. 2000 (361 dnů) a od 1. 3. 2002 do 4. 8. 2003 (334 dnů), celkem 7.238 dnů, tj. 19 roků a 303 dnů. Žalovaná vycházela z potvrzených dob pojištění podle formuláře E 205 PL (5. 6. 2007).

[10] Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[11] Podle § 28 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, tj. ke dni 29. 8. 2012, *pojištěnec má nárok na starobní důchod, jestliže získal potřebnou dobu pojištění a dosáhl stanoveného věku, popřípadě splňuje další podmínky stanovené v tomto zákoně.*

[12] Podle § 29 odst. 1 písm. b) zákona o důchodovém pojištění *pojištěnec má nárok na starobní důchod, jestliže získal dobu pojištění nejméně 26 let a dosáhl důchodového věku v roce 2010.* Důchodový věk podle § 29 odst. 1 písm. a) citovaného zákona je věk potřebný pro vznik nároku na starobní důchod.

[13] Podle § 29 odst. 2 písm. f) zákona o důchodovém pojištění *pojištěnec má nárok na starobní důchod též, jestliže nesplnil podmínky podle odstavce 1 a získal dobu pojištění nejméně 20 let a dosáhl po roce 2013 věku aspoň o 5 let vyššího, než je důchodový věk stanovený podle § 32 pro muže stejného data narození.*

[14] Podle § 32 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění *u pojištěnců narozených v období let 1936 až 1977 se důchodový věk stanoví podle přílohy k tomuto zákonu. Stanoví-li se důchodový věk s přičtením kalendářních měsíců, považuje se za důchodový věk věk dosažený v posledním přičteném kalendářním měsíci v den, který se číslem shoduje se dnem narození pojištěnce; neobsahuje-li takto určený měsíc takový den, považuje se za důchodový věk ten věk, který je dosažen v posledním dni posledního přičteného kalendářního měsíce.*

[15] Podle přílohy zákona o důchodovém pojištění je stanoven důchodový věk pro ženu, narozenou v roce 1950, která vychovala jedno dítě, na 59 roků a 8 měsíců, a pro muže narozené v roce 1950 na 62 roků a 6 měsíců.

[16] Spornou otázkou v souzené věci je, jestli žalobkyně má nárok na starobní důchod. Pro to je třeba splnit dvě, příp. tři či více podmínek: 1. dosáhnout

důchodového věku a 2. získat potřebnou dobu pojištění. Zákon může stanovit další podmínky.

[17] Žalobkyně se narodila 28. 7. 1950 a vychovala jedno dítě. Nárok na starobní důchod může žalobkyně získat za situace v souzené věci dvojím způsobem – podle § 29 odst. 1 písm. b) anebo podle § 29 odst. 2 písm. f) zákona o důchodovém pojištění.

[18] Nárok na starobní důchod žalobkyni podle § 29 odst. 1 písm. b) zákona o důchodovém pojištění nevznikl, protože žalobkyně sice splnila jednu podmínku - dosáhla v roce důchodového věku v 59 letech a 8 měsících svého věku, tj. 28. 3. 2010, ale nesplnila podmínku druhou – tj. získání potřebné doby pojištění 26 let, neboť získala pouze 20 let a 2 dny celkové doby pojištění (české spolu s polskou). Přitom obě podmínky je třeba podle zákona splnit kumulativně, tedy současně.

[19] Nárok na starobní důchod podle § 29 odst. 2 písm. f) zákona o důchodovém pojištění žalobkyni také nevznikl, protože žalobkyně sice získala aspoň 20 let celkové doby pojištění (české s polskou), ale nezískala v roce 2013 důchodový věk (o pět let vyšší než je stanoven pro muže narozeného ve stejném roce). Podle § 29 odst. 2 písm. f) zákona o důchodovém pojištění by musela žalobkyně získat v roce 2011 o pět let vyšší věk než je 62 let a 6 měsíců, tj. 67 let a šest měsíců – tohoto věku žalobkyně dosáhne až dne 28. 1. 2018.

[20] Jinými slovy, žalobkyně v Polsku a České republice (případně v jiném členském státě Evropské unie) nezískala dostatečnou dobu pojištění. Tu může získat buď dobrovolným pojištěním anebo pojištěním z jiného právního titulu (zaměstnání, podnikání) v kterémkoliv ze států EU. Přitom žalobkyně nenamítala jinou dobu pojištění, než která byla vykázána a potvrzena českým i polským nositelem pojištění.

[21] Napadená rozhodnutí byla vydána v souladu především s čl. 50 a násl. (vč. čl. 57) a ostatními ustanoveními nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 a v souladu s čl. 13 a dalšími nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009, byla započtena doba péče o dítě, a napadená rozhodnutí byla zpracována podle podkladů předložených žalobkyní a polským nositelem pojištění, přičemž byl dodržen princip sčítání dob pojištění. Přiznání českého starobního důchodu mohou upravit pouze české právní předpisy, nejen s ohledem na státní suverenitu a pojišťovací princip důchodového pojištění, ale zejména podle čl. 11 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004.

[22] K žalobní námitce, že žalobkyně neví, kdy dostane český starobní důchod, soud konstatuje, že žalobkyni bylo vyčerpávajícím způsobem vysvětleno v napadeném rozhodnutí, jaká pravidla stanoví český zákon o důchodovém pojištění pro jeho přiznání. Žalovaná ani soud nejsou oprávněni důchodový věk změnit ani prominout jinou podmínku vzniku nároku na starobní důchod, naopak jsou povinni postupovat podle účinných právních předpisů. Účinné zákony jsou platné pro všechny osoby stejně bez výjimky.

[23] K rozdílnému počtu opracovaných dnů shodně s žalovanou (srovnej napadené rozhodnutí a vyjádření) soud konstatuje, že do 30. 4. 2010 se přepočet odpracovaných dnů počítal podle čl. 15 Nařízení Rady (EHS) č. 574/72 ze dne 21. března 1972, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení (EHS) č. 1408/71 o uplatňování systémů sociálního zabezpečení na zaměstnané osoby a jejich rodiny pohybující se v rámci Společenství. Od 1. 5. 2010 se výpočet provádí podle čl. 13 účinného Nařízení Evropského parlamentu č. 987/2009 ze dne 16. září 2009, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení (ES) č. 883/2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení. Ani podrobnějším srovnáním přepočtů evidovaných dob doby pojištění však žalobkyni nárok na český starobní důchod nevznikne, protože jí chybí ke splnění podmínky doby pojištění téměř celých šest let.

[24] Žalobkyně by pro dřívější vznik nároku než v roce 2018 musela získat další doby pojištění, jak bylo uvedeno výše, např. dobrovolným pojištěním nebo např. zaměstnáním nebo jinou výdělečnou činností a přihlášením se k účasti na pojištění a příp. placením pojistného. Pro jiné případy řešení své finanční situace je třeba, aby se žalobkyně obrátila v místě svého bydliště na příslušné orgány poskytující sociální ochranu.

[25] Žalovaná přezkoumala námitkami napadené správní rozhodnutí a dospěla k stejnému právnímu závěru jako soud. Proto její rozhodnutí v testu právnosti obstálo a sou zamítl žalobu jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s.

[26] Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože v řízení nebyla úspěšná a žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení ze zákona (§ 60 odst. 1 s. ř. s., § 118d odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb., v posledním účinném znění).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Olomouci dne 8. 4. 2014

Za správnost vyhotovení:
Markéta Chrudinová

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně